

til 36 Rbd. Den Scala, som Finantsministeren nu har foreslaet, har en mere jevn Begæelse, saaledes at den der har 500 Rbd. udreder 2 pCt., altsaa 10 Rbd., og den der har 600 Rbd. udreder af de første 500 Rbd. kun 2 pCt., men af det derpaa følgende 100 Rbd. 4 pCt.; han stiger altsaa fra 10 Rbd. til 14 Rbd. og saaledes fremdeles. Det vil altsaa sees, at der er en mere jevn Oprykning, og dette maa erkendes for at være en Fordeel, som Udvalget ikke har havt nogen Betænktheds ved. Derimod har Udvalget havt en Betænktheds føren anden Henseende, idet (det nemlig er forekommet Udvalget) at Finantsministerens Forslag gav en Formindskelse med Hensyn til, hvad der kom ud af det Hele; der var tilstigtet, og derfor har Udvalgets Fleertal troet at burde foreslaae en Underændring, som er stillet under Nr. 13. Det vil sees, at Følgen af, at denne vedtages, vil blive, at der af de første 500 Rbd. svares 2 pCt., af de næste 500 Rbd. 4 pCt. og af Alt, hvad der overstiger 1.000 Rbd. 6 pCt. Dette vil være nærme Udbyttet til, hvad Thinget har vedtaget ved anden Behandling, men der bliver alligevel en mere jevn Scala end den, som Thinget dengang vedtog. — Forslaget under Nr. 14 er kun en ligefrem Følge af Forslagene under Nr. 10 og 11, idet der, hvis det vedtages, maa finde en Hensætning Sted til dem og den følgende Paragraph; dette Forslag er altsaa af reent formel Art. — Under Nr. 15 har Finantsministeren stillet et Forslag, som gaar ud paa at afsætte en bestemt Grænsse for, hvor længe en Embedsmand skal vedblive at udrede dette Bidrag til sin Pension. Samtidig dette Forslag er væsentlig den, at der gives en Alder (Livet) hvori der ikke mere er nogen Forudsigt, at et Menneske sætter Penge i Livrenter; det er, naar han er gaaet ind i den egentlige Oldingaalder, da Fleertallet af Menneskene er, om jeg saa maa sige, udlevede og altsaa paa det Standpunkt, at det ikke mere er fornuftigt af dem at sørge for deres Fremtid, hvortil de nu skulle nyde, hvad de forveien havde sørget for. Denne Tanke har Udvalget erkendt for at være rigtig, og nægtet den allerede paa en indvædet Maade indeholdes i Udvalgets ved 2den Behandling vedtagne Forslag,

hvori det er bestemt, at Bidraget skal ophøre, naar Livrenten udgjør ligesaa meget som Pensionen, maa det dog erkendes, at der trænges til en stærkere Bestemmelse. Derfor har Udvalget været enig med Finantsministeren, at der maatte sættes en bestemt Aldersgrænse, hvormed Bidraget ialtsald ophørte, og naar Finantsministeren har foreslaet, at den skulle sættes til det 70de Levæaar, er det ganske vist stemmende med, hvad Udvalget ogsaa selv havde tænkt sig, som de Herrer ville see, gaae alle de Beregninger, der ere meddeelte i Betænkningen, ud paa, at Bidraget ophører efter det 70de Aar. Finantsministeren har hertil føjet den anden Bestemmelse, at Bidragene ogsaa skulle kunne ophøre noget tidlige, nemlig naar Embedsmanden havde fyldt sit 65de Aar, og den Livrente, han havde opnået, udgjorde mindst Halvdelen af den Pension, han vilde faae ved at afgaae i sit 70de Aar. Det maa vistnok indrømmes, at det allerede efter det 65de Aar for de fleste Mennesker ikke længer er naturligt at indskyde Penge paa Livrente, dog maa jeg tilføie, at der efter min Erfaring er Mogle, som gjøre det, men det maa indrømmes, at det ikke er almindeligt. Det kunde derfor synes at være en billig Forordning, at man naar de Bedkommende forveien have bidraget saameget, at den der hvervede Livrente udgjør Halvdelen af Pensionen, lod Bidragene høre op, men Udvalget har dog havt en alvorlig Betænktheds derved, nemlig den, at man derved let udsatte sig for at miste alle saa lidt af det finantsielle Udbytte, den hele Foranstaltning skulde give. Hvis de Herrer erindrer de Tabeller, som ere meddeelte i Betænkningen, ville de have laet Mærke til, at det netop er fra det 65de til det 70de Levæaar, at Livrenter vover meget raff, og hvis man standser der allerede, naar Halvdelen af Pensionen er naaet, kan man tabe ikke saa lidt i det finantsielle Udbytte af Forholdsreglen. Derfor har Udvalget meent, at man vel maatte indrømme den Tanke, den høitæredede Minister har havt, men at man ikke kunde gaae ind paa Forslaget uden Forandring, og det foreslaae derfor at indskrænke det saaledes, at der indstaaes ved det 65de Aar, naar den Bedkommende har opnået $\frac{3}{4}$ af Pensionen. Det